

Megvédeni őt...
bármilyen áron!

OBLIVION

feledés

„Lehengerlő, izgalmas sztori.
Örülök, hogy elérkezett a Daemon-invázió.”
– Nancy Holder, a Teen Wolf könyvek szerzője

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

J . L . A R M E N T R O U T

OBLIVION

feledés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezt a könyvet Daemon Black minden rajongójának ajánlom,
akik többet szerettek volna kapni belőle.
Remélem, örömet leltek benne!*

ELSŐ FEJEZET

A VALÓDI ALAKOMBAN SUHANTAM A FÁK KÖZÖTT, hangtalanul száguldva a sűrű fű és a harmatos, mohával borított sziklák fölött, gyorsabban, mint hogy emberi szem követhetett volna. Mindössze egy fák között cikázó fényfolt voltam. Egy tizenhárom milliárd fényévnyre lévő bolygó szülöttjének lenni határozottan nagy-szerű.

Könnyedén elsiklottam egy *nagyon* benzintakarékos kocsi mellett, ami éppen a házunk mellett hajtott felfelé. Hogy a fenébe képes egy ilyen elhúzni egy költöztető utánfutót?

Nem mintha fontos lenne.

Lelassítottam, visszaváltottam emberré, de a vastag tölgyek árnyékában maradtam, amíg a kocsi el nem gurult a bekötőút elején álló üres ház előtt – és aztán lefékezett az én házam szomszédja mellett.

– A francba. Szomszédok – morogtam.

Kinyílt a bal első ajtó, és egy középkorú nő szállt ki. Figyeltem, ahogy lehajol, és visszaszól valakinek, aki még bent ült. Felnevetett.

– Szállj ki! – utasította a bent ülőt, de akárki is volt az, nem engedelmeskedett. A nő végül becsukta az ajtót, ruganyos léptekkel felsietett a veranda lépcsőin, és kinyitotta a bejárati ajtót.

Ez hogy történhet meg? Annak a háznak üresen kellett volna maradnia. A környék minden házának *embermentesnek* kellett volna lennie. Ez az út jelentette a francos kaput a Seneca-sziklák tövében élő luxen kolónia felé, és nem valószínű, hogy a házat úgy adták el, hogy az öltönyös seggfejeknek fel se tűnjön.

Ez nem történhet meg.

Az energia pattogott, zümmögött a bőröm felszínén. Alig bírtam legyűrni a késztetést, hogy visszaváltozzak valódi alakomba. Ez pedig felbosszantott. Az otthonunk volt az egyetlen hely, ahol önmagam lehettem. Ahol önmagunk lehettünk, és nem kellett tartanunk attól, hogy felfedeznek. És ezt azok a seggfejek is tudták, a kicseszett védelmisek a minisztériumban.

Ökölbe szorult a kezem.

Biztos, hogy Vaughn és Lane, a két személyes, kormányzati gyerekfelügyelőm tudott a dologról. És biztos, hogy kiment az átkozott fejükből, amikor a múlt héten itt jártak, ellenőrizni minket.

A Prius jobb első ajtaja résnyire nyílt. Ismét felfigyeltem. Először nem láttam, ki szállt ki, de aztán megkerülte a kocsi elejét, és teljes alakjában a szemem elé került.

– Ó, a francba! – morogtam újra.

Egy lány volt az.

Amennyire láttam, nagyjából velem egykorú lehetett, legfeljebb egy évvel fiatalabb. Ahogy lassan körbefordult, hogy szemügyre vegye az erdőt, amely a két házat körülvevő füves rész pereméig terjeszkedett, úgy tűnt, mintha azt várná, mikor veti rá magát egy veszett puma.

Óvatos léptekkel közelítette meg a verandát, mintha még mindig nem tudná, be akar-e lépni a házba. A nő, aki hasonló, sötét hajszí-
nük alapján az anyja lehetett, nyitva hagyta az ajtót. A lány meg-
torpant a lépcső alján.

Csendesen odébb mozdultam a fák között, és felmértem a lányt. Átlagos termetű volt – ami azt illeti, minden átlagosnak tűnt rajta. Sötétbarna haját kócos kontyba fogta, az arca sápadt volt, kerekded, az alkata is átlagos – határozottan nem a csont és bőr típus, amit utáltam –, és a... na jó. Nem mindene volt átlagos. A szemem meg-
akadt a lábán és egyéb részein.

A fenébe, micsoda láb!

A lány megfordult, és az erdőt nézte; közben lassan karba tette a kezét, éppen a melle alatt. Oké. Két testtája kifejezetten átlag feletti.

A tekintete végigfutott a fák vonalán, aztán megállt – éppen ott, ahol én lesekedtem. Ökölbe szorult kezem kinyílt, de nem mozdul-
tam; még levegőt sem mertem venni. *Egyenesen* rám nézett.

Azonban semmiképpen sem láthatott. Az árnyékok túlságosan jól elrejtettek.

Néhány pillanat múltán leeresztette a karját, megfordult, és las-
san bement a házba. Az ajtót sarkig tárva hagyta maga mögött.

– Anyu?

Oldalra hajtottam a fejemet, úgy füleltem. A hangja is... átlagos volt. Semmi hallható akcentus, semmi utalás arra, honnan jöttek. De akárhonnán is, ott az embereknek biztosan fogalma sincs a sze-
mélyes biztonságról, mert egyiküknek sem jutott eszébe, hogy be-
csukja az ajtót maga után. Ugyanakkor ezen a környéken a legtöbb ember azt hitte, tökéletes biztonságban van. Hiszen a nyugat-vir-
giniai Petersburg közvetlen szomszédságában elterülő Ketterman még a helységnévtárban sem szerepelt. A rendőrök erre felé több időt

töltöttek az elkóborolt marhák kergetésével és a tarlókon rendezett bulik felosztásával, mint a tényleges bűnüldözéssel.

Annak ellenére is, hogy az embereknek a környéken megvolt az a rossz szokása, hogy néha eltűntek.

Az ajkamra kúszó gunyoros mosoly lefagyott, amikor eszembe jutott Dawson. Nem csak az embereknek...

A gondolatra felforrst bennem a düh, mint egy kitörni készülő vulkán látvája. Dawson elment – egy emberlány miatt halt meg. És most egy másik átkozott emberlány költözik éppen ide, a szomszédba.

Kénytelenek voltunk... megjátszani az embert, beolvadni közéjük, még úgy is viselkedtünk, mint ők, de ha közel kerültünk egyhez, az mindig katasztrófával végződött.

Valaki mindig eltűnt vagy meghalt.

Nem is tudom, meddig álltam ott a házat bámulva, de végül újra megjelent a lány. Félbeszakítottam a gondolatmenetemet, és kihúztam magam, figyeltem, ahogy az utánfutó hátuljához megy, és a zsebéből előhúzott kulccsal kinyitja a fémajtót.

Vagy legalábbis megpróbálja.

Aztán újra próbálkozik.

Olyan sokáig szenvedett a lakat és a kallantyú kinyitásával, mint talán az egész világtörténelem során senki. Elvörösödött, csücsörített – úgy tűnt, csak pillanatokra van tőle, hogy belerúgjon az utánfutó farába. Jó ég, hát meddig tart, amíg valaki kilakatol egy ilyen utánfutót? A lány maratont csinált belőle. Kísértést éreztem, hogy felfedjem magam, odamenjek és kinyissam neki azt az átkozott ajtót.

Végül, egy örökkévalóság után az utánfutó ajtaja kitárult, és a lány kihúzta a rámpát. Felugrott a kocsiba, és pillanatokkal később egy dobozzal jelent meg újra. Néztem, ahogy beviszi, aztán újra

kijön. Vissza az utánfutóba – szenvedő arckifejezéséből ítélve ezúttal egy olyan dobozt választott, ami a saját testsúlyánál is többet nyomhatott.

Elcsoszogott az autó oldala mellett, és még távolról is láttam, hogy remeg a karja az erőfeszítéstől. Lehunytam a szemem. Felbosszantott... minden bosszantott. A lány eljutott a lépcsőig, és tudtam, semmiképpen nem lesz képes felcipelni azt a dobozt a verandára anélkül, hogy elessen, és talán a nyakát is kitörje.

Felvontam a szemöldökömet.

Arra gondoltam, ha kitöri a nyakát, az megoldja az egész „idekötözünk a szomszédba” problémát.

Egyik lábát feltette az első lépcsőfokra, most azon tántorgott. Ha onnan leesik, nem lesz baja. Még egyfel feljebb lépett. Ekkor megkordult a gyomrom. A fenébe, máris megéheztem, pedig csak egy órája ettem meg tíz palacsintát.

A lány már majdnem a lépcső tetején állt. Igaz, ha onnan esik le, nem biztos, hogy a nyakát töri. Talán a karját? A lába már túlzásnak tűnt.

Fellépett az utolsó fokra, és lassan felemelte a másik lábát is. Le-nyűgözött a nyers elszántsága, hogy becipeli a dobozt a házba. Amikor a lépcső tetején veszélyesen megingott, elmormoltam néhány mocskos káromkodást, és felemeltem a kezem.

A lány karjában tartott dobozra koncentráltam, és szólítottam a Forrás erejét. Fejben arra koncentráltam, hogy egy egészen kicsit megemelem a dobozt, hogy a súly nagyját levegyem a lány karjáról. Egy rövidke pillanatra megállt a verandán, mintha észrevette volna a változást, aztán megrázta a fejét, és besietett.

Lassan leengedtem a kezem. Magam is megdöbbsentem azon, amit az imént tettem. Semmiképpen nem hibázhatott volna rá, hogy a fák

között álló ismeretlen srác a felelős a törtétekért, de attól azért ez még eléggé ostoba húzás volt a részemről.

Ahányszor a Forrás erejéhez nyúltunk, akármilyen kis mértékben is, mindig fennállt a felfedeztetés veszélye.

A lány ismét megjelent a verandán, az arca égőpiros a testmozgástól. A farmersortjába törölte a kezét, és visszaindult az utánfutóhoz. Ismét egy gyilkos dobozzal került elő, és nekem szöveget ütött a fejembe a gondolat: hol a fenében van az anyja?

A lány lába megbicsaklott. A nyilvánvalóan nehéz doboz tartalma megzörrent. Üveg volt benne.

És mert versenybe szálltam a világ legostobábbja címért, ott maradtam a fák között állva, a gyomrom korgott, mint egy átkozott motor, én pedig egymás után segítettem neki becipelni a dobozokat, anélkül, hogy ő észrevette volna.

Mire bevitt/bevittük az utolsót is a házba, kimerültem, az éhhalál kerülgetett, és biztosra vettem, hogy annyit kockáztattam a Forrás erejének alkalmazásával, ami már megérne egy elmeorvosi vizsgálatot. Felvonszoltam magam a saját házam lépcsőjén, és csendben besurrantam. Aznap este senki sem volt otthon, én pedig túl fáradt voltam, hogy főzzek. Legurítottam vagy két liter tejet, és eldőltem a kanapén.

Az utolsó gondolatom a bosszantó új szomszédom volt, és a hiábátlan, csodálatos tervem, hogy sose lássam újra.

Leszállt az éj. Áthatolhatatlanul sűrű felhők takarták el a csillagokat és a holdat, elfüggönyöztek minden fényt. Senki sem láthatott meg. Ami valószínűleg annál jobb volt.

Főleg azt figyelembe véve, hogy éppen kint álltam a korábban üres ház előtt, mint valami kukkoló azokban az igaz történeteken alapuló rendőrségi műsorokban. Ismét. Ennyit a tervemről, hogy soha többé ne lássam a lányt.

A dolog gyorsan zavaró szokássá lett. Igyekeztem meggyőzni magam, hogy szükséges. Jobban meg kell ismerni a szomszéd lányt, mielőtt az ikerhúgom, Dee felfedezi, és eldönti, hogy legjobb barát-nők lesznek. Dee volt minden, ami a világon megmaradt nekem, és bármit kész voltam megtenni, hogy megvédelmezem.

A saját házamra pillantottam, és fújttam egy nagyot az orromon át. Olyan rémes volna, ha, nem is tudom, felgyújtanám ezt az átkozott házat? Úgy értem, nem hagynám, hogy az emberek benn-égjenek, vagy ilyesmi. *Annyira* nem vagyok szörnyeteg. De ha nincs ház, nincs baj sem.

Egyszerűnek tűnt.

A legkevésbé egy újabb problémára volt szükségem. Mint mindannyiunknak.

Az egyik emeleti hálószoba ablakában még égett a lámpa, bár késő volt. A lány szobájában. Csak pár perce múlt, hogy láttam a sziluettjét átvonulni az ablak előtt. Sajnos teljesen fel volt öltözve.

Ez a csalódás a kukkoló mivoltomat egészen új szintre helyezte.

A lány gondot jelentett, nem is kicsit, ám nekem minden férfirészem működött, amitől időnként elfelejtettem problémának tekinteni.

Az, ha valaki korunkbeli a szomszédba költözik, egyszerűen túl kockázatos. A lány még csak két napja élt itt, de mindössze idő kérdése, hogy Dee észrevegye. Már kérdezte is néhányszor, hogy láttam-e az új szomszédokat, tudom-e, kik ők. Ilyenkor vállat vontam, és hogy letörjem a kezdeti lelkesedését, azt feleltem, valószínűleg

egy idős házaspár vonult vissza vidékre, de tudtam, milyen gyorsan pörög fel Dee, és tisztában voltam vele, hogy nem tarthatom vissza sokáig.

Ha már a felpörgött hűgomat emlegettem...

– Daemon! – suttogta egy hang a házam árnyékba borult verandájáról. – Mi a fenét csinálsz idekint?

Azon töprengék, vajon megfelelő reakció-e arra, ha a szomszédba beköltöznek, hogy a legközelebbi alkalommal, amikor elmennek bevásárolni, felgyújtom a házukat.

Hát igen, ezt a választ inkább megtartom magamnak.

Sóhajtva megfordultam, és visszafelé indultam. A bakancsom talpa alatt murva csikorgott. A hűgom a korlátnak támaszkodott, úgy nézte a szomszéd házat. Az arcára kíváncsi kifejezés ült ki, a lány szellő meg-meglebbentette hosszú, sötét haját.

Hihetetlen erőfeszítésembe került, hogy rendes tempóban gyalogoljak, ahogy felsétáltam a verandára, Dee mellé. Rendes körülmények között itthon ilyesmivel nem is próbálkoztam, amióta képes lettem fénysebességgel mozogni, ám az új szomszédok miatt vissza kellett szoknom rá, hogy... embernek tűnjek.

– Örjáratoztam. – A csípőmmel nekidőltem a korlátnak, háttal a másik háznak, mintha nem is létezne.

Dee felvont szemöldökkel pillantott rám. Ragyogó smaragdzöld, az enyémmel megegyező árnyalatú szemében kétkedés villant.

– Nem úgy tűnt.

– Igazán? – tettem karba a kezemet.

– Bizony. – A pillantása elsiklott a vállam felett. – Úgy tűnt, a szomszéd ház előtt állsz, és azt lesed.

– Aha.

Dee a homlokát ráncolta.

– Szóval, valaki beköltözött abba a házba?

Dee az előző néhány napot a Thompson ikreknél töltötte, ami rohadt jó dolog volt, még akkor is, ha a gondolat, hogy egy másik, velünk egykorú idegen, Adam társaságában éjszakázik, nem tett épp boldoggá. Mégis bevált. Dee-nek fogalma sem volt, kik költöztek a szomszédba, és őt ismerve, ha rájön, hogy az egyikük egy hasonló korú emberlány, az olyan lett volna, mintha talál egy elhagyott kutyakölyköt.

Amikor nem válaszoltam, nagyot sóhajtott.

– Na jó. Most akkor találgassak?

– Igen, beköltöztek a szomszédba.

Dee szeme elkerekedett, megpördült, és áthajolt a korláton. Úgy leste a házat, mintha átláthatna a falán. A képességeink ugyan meglehetősen csodálatosak, röntgenlátásunk azonban nincs.

– Jó ég, ezek nem luxenek. Ezek *emberek!*

Természetesen megérezte volna, ha magunkfajták.

– Igen, emberek.

Dee kissé megrázta a fejét.

– De miért? Tudnak rólunk?

A lány jutott eszembe, és az, hogyan küszködött a minap a dobozokkal.

– Erre nemet mondanék.

– Ez nagyon különös. Miért hagyja a Védelmi Minisztérium, hogy ideköltözzenek? – kérdezte, aztán azonnal hozzátette. – Kit érdekel? Remélem, kedvesek.

Lecsukódott a szemem. Hát persze, hogy Dee-t nem aggasztja a dolog, még az után sem, ami Dawsonnal történt. Csak azzal foglalkozott, hogy *kedvesek-e*. Eszébe sem jutott, egyetlen pillanatig sem, hogy miféle veszélyt jelent a számunkra egy ember közelsége.

A húgomnak aztán nem. Teljesen átment szivárványt hányó egyszarvúba.

– Láttad, kik azok? – kérdezte izgatottan.

– Nem – hazudtam, és felnéztem.

Dee csücsörített, és ellépett a korláttól, tapsolt, majd felém fordult. Majdnem ugyanolyan magasak voltunk, és láttam, hogy a szeme örömtől csillog.

– Remélem, egy szexi srác.

Összeszorítottam az állkapcsomat. Dee kuncogott.

– Ó! Esetleg egy lány, mondjuk, velem egykorú. Az fantasztikus lenne!

Ó, istenem!

– Sokkal jobba tenné a nyarat, főleg, mert Ash olyan... tudod, milyen – folytatta.

– Nem, nem tudom.

Dee az égre nézett.

– Ne játszd meg az ártatlant, te bunkó! Pontosan tudod, Ash miért olyan cuki most, mint egy méhészborz. Azt gondolta, az egész nyáron együtt lesztek, és együtt is...

– Alszunk? – egészítettem ki cselesen.

– Ó, pfuj! Komolyan nem akartam idáig eljutni. – Dee megborzongott. Alig tudtam elrejtetni a vigyorgást, és azon gondolkodtam, Ash vajon bevallotta-e, hogy néha valóban együtt aludtunk, bár egy ideje már nem. Nem is túl gyakran. – Arról panaszkodott, hogy nem mentetek el oda, ahová megígérted, hogy elviszed a nyáron.

Fogalmam sem volt, miről beszél Dee.

– De különben tényleg nagyon remélem, hogy akárki lakik a szomszédban, jó fej. – Dee elméje, mint a hörcsög a kerékben, egyre csak körbejárt. – Talán majd beugrok...

– Be se fejezd ezt a mondatot, Dee. Nem tudod, kik azok és milyenek. Maradj távol tőlük.

Csípőre tette a kezét, és összehúzta a szemét.

– Honnan tudjuk meg, milyen emberek, ha távol maradunk tőlük?

– Majd én megnézem őket.

– Nem kifejezetten bízom az emberekre vonatkozó ítéletedben, Daemon. – Dee pillantása megkeményedett.

– Én meg a tiédben nem. Ahogy Dawsonéban sem bíztam soha.

Dee hátrált egy lépést, és lassú, mély lélegzetet vett. A harag eltűnt az arcáról.

– Rendben, értem – felelte. – Megértem, miért...

– Ebbe most ne menjünk bele! Ma este ne! – szakítottam félbe sóhajtván, és fél kézzel a hajamba túrtam, amitől a fürtjeim vége felmeredt. Nagyon ideje volt már egy hajvágásnak. – Késő van, és még le kell tudnom egy kört, mielőtt befejezném mára.

– Még egy kört? – Dee hangja suttogássá halkult. – Gondolod, hogy... arumok vannak a közelben?

Megráztam a fejem. Nem akartam aggasztani, de igazság szerint ők mindig a közelben voltak. Ők voltak a mi ragadozóink, az egyetlen természetes ellenségünk még abból az időből, amikor a valódi bolygóink léteztek. Hozzánk hasonlóan ők sem a Földről származtak. Sok tekintetben éppen a mi ellentéteink voltak, kinézetben és képességekben is. De mi nem öltünk, mint ők. Ó, nem. Ők úgy jutottak hozzá a Forrás erejéhez, hogy a megölt luxenekkel táplálkoztak. Mint a szteroidokat szedő paraziták.

Az Öregek régen azt mondták, hogy amikor az univerzum kialakult, a legtisztább fény töltötte be, és emiatt az árnyékban élők – az arumok – irigyek lettek. Féltékenykedni kezdtek, és eltökélték,

hogy kioltanak minden fényt. Így kezdődött a háború a bolygóink között.

És a szüleink is meghaltak a háborúban, amikor az otthonunkat elpusztították.

Az arumok követtek minket ide. A légköri jelenségeket használták ki, hogy észrevétlenül eljussanak a Földre. Akárhányszor meteorzárpor vagy csillaghullás történt, rögtön felfigyeltem. Az arumok általában az effélék után jelentek meg.

Nem volt egyszerű megküzdeni velük. Vagy a Forrás közvetlen erejével pusztíthattuk el őket, vagy obszidiánnal, ami pengévé formálva halálosnak bizonyult az arumokra, különösen azután, hogy táplálkoztak. Megtörte a fényt. Obszidiánt sem volt könnyű beszerezni, de azért ügyeltem, hogy mindig legyen nálam egy darab, amit általában a bokámra erősítettem. Dee is hasonlóan tett.

Sosem tudhatjuk, mikor lesz rá szükség.

– Csak szeretnék óvatos lenni – mondtam végül.

– Te mindig óvatos vagy.

Zárt szájjal rámosolyogtam. Dee tétovázott, aztán előrevetette magát, és lábujjhegyre állva arcon csókolt.

– Követelőző bunkó bírsz lenni néha, de szeretlek. Csak hogy tudd!

Nevetgélve a válla köré fontam a karomat, és röviden magamhoz öleltem.

– Idegesítő dumagép tudsz lenni néha, de én is szeretlek téged.

Dee a karomra csapott, és hátralépett, de ismét mosolygott.

– Ne maradj túl sokáig!

Biccentettem, aztán néztem, ahogy bevillan a házba. Dee ritkán csinált bármit is lassan. Mindig ő volt az, aki kimeríthetetlen energiával rendelkezett. Dawson a nyugis típus. Én pedig – nevettem halkán – a *bunkó* típus.

Hármasikrek voltunk.

De most már csak ikrek.

Hosszú pillanatokig néztem a helyet, ahol korábban a húgom állt. Az egyike volt annak a néhány maradék dolognak ezen a bolygón, ami igazán fontos volt nekem.

Visszafordítottam a figyelmemet a házra. Magamnak sem fogok hazudni erről. Abban a pillanatban, hogy Dee rájön, a szomszédban egy lány lakik, úgy rátapad majd, mint a rákocskák a hajótestre – egy rozsdásodó, jobb napokat látott hajótestre. A húgomnak pedig senki sem tud ellenállni. Dee csupa francos, felturbózott napsütés.

Emberek között éltünk, de tonnányi okunk volt, hogy miért nem kerültünk közel hozzájuk. És nem fogom hagyni, hogy Dee elkövesse ugyanazt a hibát, mint Dawson. Dawson-t cserbenhagytam, ám Dee esetében ez nem történhet meg. Bármit megteszek, hogy biztosítsam az életben maradását és a biztonságát. *Bármit.*

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÜVEGNEK NYOMTAM A HOMLOKOMAT, és halkan káromkodtam. Nagyrészt azért, mert az ablakon át megint azt a házat bámultam. Vártam, csak vártam. Pedig jobb dolgokat is csinálhattam volna. Például a betonfalba is verhettem volna a fejemet. Vagy meghallgathattam volna, amint Dee fájdalmas alaposággal írja le a kedvenc fiúbandái minden tagját, a legapróbb személyes részletre kiterjedően.

Kényszerítettem magam, hogy ellépjek az ablaktól. Ásítottam, megdörgöltem az állkapcsomat. Lassan három átkozott nap telt el, és egy részem még mindig nem volt képes elhinni, hogy beköltöztek a szomszédunkba. *Lehetne rosszabb is*, gondoltam. Lehetne fiú is az a szomszéd. Akkor aztán be kellene zárnom Dee-t a hálószobájába.

Vagy legalább egy fiús lány. Az is segített volna, de nem, ez a példány egyáltalán nem fiús. Emlékeztettem magam, hogy átlagos – de semmiképpen sem fiú.

Egy intéssel bekapcsoltam a tévét, és addig keresgéltem a csatornák között, amíg megtaláltam a *Szellemvizsgálók* ismétlését. Már

láttam ezt a részt azelőtt, de mindig elszórakoztatott a házukból elmenekülő emberek látványa, amikor azt hiszik, valami fényt látnak.

A kanapéra vetettem magam, a lábamat felpakoltam a kisasztalra, és igyekeztem kiverni a fejből a napbarnított, nem épp átlagos lábú, remek fenekű lányt.

A mai nap előtt összesen kétszer láttam.

Az egyik persze a költözéskor volt, amikor ostoba módon távolról segítettem neki. Ezért szerettem volna tőkön rúgni magam. Persze ő nem tudta, hogy a dobozok súlyát én csökkentettem le, hogy ne boruljon fel velük együtt, de azért még nem kellett volna. Több eszem is lehetne.

Tegnap egyszer láttam, hogy a kocsijához fut, és kised egy kupac könyvet. Ragyogott az arca, mintha az ingatag könyvtorony valójában egymillió dollár lenne.

Az egész nagyon... nem volt cuki. Mi a fene jár a fejemben? Egyáltalán nem cuki.

Jó ég, de meleg van... előrehajoltam, és hátranyúlva lerántottam a pólómat, áthúztam a fejemem. Félrehajítottam, s oda sem figyelve megdörzsöltem a mellkasomat. Amióta a lány beköltözött, többet mászkáltam félmeztelenül, mint előtte bármikor.

Várjunk csak, háromszor láttam, ha beleszámítom a tegnap estit is, az ablakon át.

A fenébe, muszáj volt kimennem, hogy csináljak valamit. Leginkább valami olyasmit, amiben pokolian meg lehet izzadni.

Észre se vettem, és már megint átvágtam a szobán, hogy az ablak elé álljak. Nem is akartam belegondolni, mi vezetett erre. Dühösen félrehúztam a függönyt. Még csak nem is beszéltem a lánnyal, és máris, mint egy kukkoló, figyelem az ablakon át, várok... Mire

is? Hogy megpillantsam? Vagy hogy jobban felkészüljek az elkerülhetetlen találkozásra?

Ha ezt Dee látná, már a padlón gurulna nevetésben.

Ha meg Ash látná, kikaparná a szemem, a szomszédunkat pedig az aszteroidaövezetig rúgná.

Ash és a fivérei nagyjából ugyanakkor érkeztek a Luxról, mint mi, és a kapcsolatunk csak úgy... megtörtént. Őszintén szólva, inkább a közelség hozta létre, mint a valódi érzelmek. Bár hónapok óta nem találkoztunk, tudtam, Ash még mindig bízik benne, hogy végül összejövünk. Nem mintha valóban akart volna engem, de elvárták tőlünk, és persze, nem akart mással sem látni. Én meg még mindig törődtem vele, hiszen amióta az eszemet tudom, itt volt ő is, a bátyjai is.

A szemem sarkából mozgást észleltem. Kicsit elfordítottam a fejem, és megláttam, hogy a másik ház széles verandára nyíló külső ajtaja becsukódik. A fenébe!

Oldalra néztem. A lány éppen lesietett a lépcsőn. Vajon hova megy?, töprengtem. Errefelé nincs sok szórakozási lehetőség, ráadásul nem is ismer senkit. Az anyján kívül, aki fura időpontokban érkezett és távozott, senki nem lépte át a küszöbüket.

A lány megállt az autója mellett, a rövidnadrágjába törölte a kezét. Az ajkam mosolyra húzódott.

És akkor hirtelen balra fordult. Kihúztam magam, a kezem ökölbe szorult a függöny szélén, elakadt a lélegzetem. Nem, nem ide jön. Semmi oka rá. Dee még rá sem ébredt, hogy a szomszédjában egy lány lakik. Semmi oka...

Ó, a pokolba, ide jön...

Elengedtem a függönyt, elhátráltam az ablaktól, és az ajtó felé fordultam. Behunyt szemmel számolgattam a másodperceket, és felidéztem az értékes leckét, amit Dawson kárán tanultunk meg. Az

emberek veszélyesek ránk. Már maga az, hogy nap mint nap a közelükben vagyunk, kockázatos, de ha túl közel kerülünk hozzájuk, előbb-utóbb nyomot hagyunk valamelyikükön. És minthogy Dee megszállottan szeretne egy „rendes” barátot találni, ő különösen veszélyes erre a lányra nézve. Közvetlen szomszédunk – semmiképpen nem ellenőrizhetem, mennyi időt tölt vele Dee.

Meg aztán az az apróság is itt van még, hogy én is... nos, figyelem őt. Ez már jelenthet bajt.

Ökölbe szorítottam leeresztett kezem. A húgom semmiképpen nem jut Dawson sorsára. Nem bírnám elviselni az elvesztését. Dawson vesztét is egy emberlány okozta, ő vezette hozzá az arumot. Az ilyesmi időről időre megtörténik a magunkfajtaival. Nem feltétlenül az ember hibája, de a végeredmény ugyanaz. Én pedig nem és nem hagyom, hogy bárki is veszélybe sodorja Dee-t, akarva vagy akaratlanul. Mindegy.

Előrelöktem a karom, a dohányzóasztal átrepült a szobán, de visszafogtam, még mielőtt a szemközti falba csapódott volna. Mélyet lélegeztem, és visszatettem a lábaira.

Halk, majdhogynem tétova kopogás hallatszott a bejárat felől.

A szaros életbe!

Nagyot fújtam. Nem kell vele foglalkozni, ez a megoldás. Mégis az ajtóhoz léptem, és kinyitottam, mielőtt észbe kaptam volna. Meleg léghullám csapott át rajtam, barack és vanília halvány illatát hozva.

Imádom az édes, ragacsos barackot.

Lenéztem. A lány alacsony volt, alacsonyabb, mint korábban gondoltam. A feje teteje alig ért a mellkasom vonaláig. Talán ezért bámulta éppen azt. Vagy talán, mert nem jutott eszembe, hogy visszavegyem a pólómat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tudtam, tetszik neki, amit lát. Mindenkinek tetszett. Ash egyszer azt mondta, a sötét, hullámos hajam és zöld szemem, erős vonalú állam és lágy ajkam együttese teszi. Szexinek nevezett. És az is voltam. Lehet, hogy ez arrogánsnak hangzik, de ez az igazság. És mivel nyíltan megbámult, azt gondoltam, én is megteszem vele. Miért is ne? Ő kopogott be hozzánk.

Nem volt cukor. A haja, nem igazán szőke, de nem is barna, most nem kócos kontyban volt, hanem leeresztve, hosszan omlott a vállára. Pokolian alacsony volt, mindenestől alig nőtt magasabbra százötven centinél, mégis, a lába mintha sosem ért volna véget.

Nehezemre esett levenni a szememet a lábáról.

Végül a pólójára néztem. AZ ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD, hirdette. Ez meg mi a fenét akar jelteni? És miért viseli ezt a pólót? A „blogom jobb” szavak igencsak kifeszültek. Nagyot nyeltem. Nem jó jel.

Még inkább nehezemre esett feljebb emelni a pillantásomat.

Kerek arc, merész orr, lágy bőr. Egymillióba is lefogadtam volna, hogy barna a szeme, amolyan igazi őzikeszem.

Őrütség, de éreztem, ahogy a tekintete lassan felsiklik a csípőmre eresztett nadrágom derekától az arcomig. Levegőért kapott, hangosabban, mint én tettem.

Nem barna volt a szeme, bár valóban nagy és kerek, hanem halvány aranyosszürke, okos, tiszta szempár. Még nekem is el kellett ismernem, hogy szép, és ez bosszantott. Az egész helyzet bosszantott. Miért bámulom? Egyáltalán, mit keres itt? A homlokomat ráncoltam.

– Segíthetek?

Nem felelt, csak úgy nézett az arcomba, mintha azt akarná, hogy csókoljam meg telt, dacos ajkát. Forróság gyülekezett a hasam táján.